

Esterna, förr egen sn, nu ingående
i Fasterna sn, Sjuhundra kd, Sthms l.
ästan Ä. belägg se sid. 159.

F. l. ester (isl. eistr) i stamform el. gen. plur.²
Så skulle också västlingen e-ä i auljud
förklaras. Intet skäl att operera m. h-brotten.
S. l. -arn (= -arin 'upphöjning').

Hj. Lindroth, En omdäktad önamns-
grupp, Fornvännen 1914, s. 159. 17.11. 1952.